

system, at dette maatte brydes paa afgørende Punkter, hvis man skulde bevare disse Kasser. Jeg kan efter det, der er oplyst, i den Henseende ganske slutte mig til Lovforslagets Indhold, men det forekommer mig dog, at der er et Par Punkter, paa hvilke man overfor de kommunale Sparekasser indtager en, om jeg saa maa sige, noget strengere Holdning; end jeg kan se i Virkeligheden er nødvendig. Disse Punkter vil jo ogsaa blive Genstand for Udvalgets Behandling, men jeg vil gerne fremhæve dem her.

Det er for det første Bestemmelsen i § 6, 1ste Stykke. Der siges deri, at Handelsministeren bemyndiges til for et Tidsrum af 10 Aar efter denne Lovs Ikrafttræden at meddele Stadfæstelse paa Vedtægterne for de offentlige (kommunale) Sparekasser, uanset om disses Bestyrelses- og Garantiforhold, som skal bringes i Orden, er ordnet eller ikke. Derefter siges det, at Valg af Medlemmer af Bestyrelsen (Tilsynsraadet) dog altid kræver Godkendelse af Handelsministeren, ligesom denne udnævner eet Medlem af Bestyrelsen. Det, der her foreslaas, er den Ordning, som findes i de selvsupplerende Sparekasser. Imidlertid har jo disse kommunale Sparekasser i den 10-aarige Periode, her er Tale om, den Udvej at organisere sig baade paa den ene og den anden Maade af dem, som Sparekasseloven tillader, og jeg kan ikke se, at der er nogen særlig Grund til at foregribe — eller ligesom at foregribe — Afgørelsen i en bestemt Retning og føre dem over i de selvsupplerende Sparekassers Række, hvad man efter min Mening gør ved at ville kræve, at der straks om dem skal gælde det samme, som gælder om de selvsupplerende Sparekasser. Dette er maaske en mere teoretisk Betragtning, men det forekommer mig, at ogsaa praktiske Hensyn taler mod en Ordning som denne. Jeg kan ikke forstaa, at det kan være naturligt, at de Medlemmer, der er valgt af Amsraadene, bagefter skal have deres Valg godkendt af Handelsministeren, ligesom jeg vanskeligt kan tænke mig, at det kan have nogen praktisk Betydning, at saadanne amsraadsvalgte Medlemmer skal have ministeriel Godkendelse. Det maa vel altid blive en ren Formalitet; man kan vel ikke tænke sig, at Handelsministeriet paa dette Omraade kan komme til at foretage en Afvejning i enkelte Tilfælde af, om de Personer, Amsraadet vælger, er mere eller mindre kvalificerede. Og hvis Forholdet er det, kan jeg ikke se, at man naar noget ved at indføre en saadan Bestemmelse om Godkendelse af Ministeren.

Man vil dernæst ogsaa indskrænke de kommunale offentlige Sparekassers Beføj-

else, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor meget der af en Kasses Midler maa anbringes i Garantikommunerne. Det er foreslaaet i den Betænkning, der ledsager Lovforslaget, af et Mindretal, som i al Almindelighed har udtalt sig for at bibeholde de kommunale Sparekasser i deres nuværende Organisation, at de skulde have Ret til at udlaane indtil 25 pCt. af Sparekassens Midler til Garantikommunerne, men dette Beløb er i Lovforslaget nedsat til 10 pCt. af Kassens Midler, altsaa en meget betydelig Begrænsning. Jeg skal nu ikke indvende noget mod denne Begrænsning; jeg tror, at den i Virkeligheden er naturlig. Men det, jeg vil indvende noget imod, er Tilføjelsen om, at fremtidig kan Udlaan kun finde Sted, naar Handelsministeren i hvert enkelt Tilfælde meddeler sit Samtykke. Naar man foretager en saa væsentlig Begrænsning, som der her er Tale om, til 10 pCt. af Kassens Midler, synes jeg ikke, det vil være nødvendigt at besværliggøre Forholdet yderligere ved i hvert enkelt Tilfælde at kræve, at den paagældende skal henvende sig i Ministeriet for at faa Sanktion dertil. Det forekommer mig ogsaa af den Grund at være unaturligt — i alt Fald hvis der med Hensyn til Optagelsen af disse Laan gælder det samme som for det øvrige Land, hvad jeg ikke har undersøgt: at der kræves Samtykke fra Indenrigsministeriet —, at det i Virkeligheden vil betyde, at de paagældende Kommuner skal foretage en Henvendelse til 2 Ministerier for at bringe en Sag i Orden, med Hensyn til hvilken der i Loven er sat en Grænse, som maa antages at være fuldt forsvarlig, og indenfor hvilken det forekommer mig, at man uden Betænkelighed kan lade den paagældende Kommune selv foretage Afgørelsen.

Dette er kun et Par Punkter vedrørende de kommunale Kasser, som jeg gerne har villet henlede Opmærksomheden paa. Jeg er, som jeg har sagt, glad ved, at de forsvinder, fordi de passer saa daarligt ind i vort System, men jeg tror ellers ikke, det er berettiget at nære Uvillie mod disse Kasser. Jeg tror, de maa siges at være organisatorisk set særdeles gode, og det er efter min Mening ikke afgørende, hvad der siges i Betænkningen, at de private Sparekasser i Sønderjylland synes at have klaret sig bedre i de vanskelige Forhold under Verdenskrigen end de offentlige Kasser. Det er i hvert Fald et Argument, der kan give et Indtryk, som ikke ganske svarer til Virkeligheden. At de private Kasser ikke er blevet saa uhyre bebyrdet med Krav fra det offentlige Side, er meget naturligt,